

opusdei.org

A Prelátus 2014. novemberi levele

Az e havi levél középpontjában Krisztus Király ünnepe áll és Krisztus győzelme azokban a lelkekben, akik engedelmeskednek a Szentlélek sugallatainak.

2014.11.20.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Talán ismétlem magam, de szándékosan teszem: milyen sok mindent kell megköszönnünk

Istennek nap mint nap, mindazt a sok ajándékot, amelyet kapunk tőle. Könnyen érthető, hogy miért ismételte szóban és írásban oly gyakran az Atyánk: ***semper in laetitia***, mindig örvendezzünk, amikor látjuk, hogy a Menny megáld minket.

A szeptember 27-e óta eltelt hetekben sok, don Álvaro közbenjárásának tulajdonított kegyelemről hallottunk. Ismét látjuk, hogyan tündököl az életszentség, amikor az Egyház elismeri azt valamely gyermeke életében. Néha talán nem vesszük észre, mert szétszórtak vagyunk, és elfeledkezünk róla, hogy Isten így segít nekünk. Leányaim és fiaim, legyünk meggyőződve arról, hogy a hit segít határozottan járni utunkat a történelem hullámhegyei és -völgyei közepette. Az isteni gondviselés mindent Isten országának teljessége felé irányít, amelyet Krisztus hozott el a földre.

Keresztényekként a mi feladatunk most, hogy jelenvalóvá tegyük a megváltás gyümölcseit, amelyeket Krisztus nyert el bőségesen élete, halála, feltámadása és mennybemenetele révén. Mindehhez pedig don Álvaro közbenjárását kérjük, amikor Istenhez fordulunk és azt kérjük tőle, hogy segítsen, hogy *életem minden pillanatát és körülményét Jézus Krisztus királyságának szolgálatába állítsam, és általuk Téged szeresselek.*

Krisztus uralmát kiterjeszteni az egész világra, azokra az emberekre, akik most élnek és akik még nem születtek meg, csodálatos küldetés – valódi isteni és emberi kaland –, amelyet az Úr bízott minden keresztényre, amikor azt mondta az apostoloknak: *Menjete el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.*

[1] Kiváló pedagógiai érzéssel Szent Josemaría gyakran emlékeztetett

erre az igazságra. És hogy ez a törekvés valóra váljon, tápláljuk magunkban az apostoli vágyat mindennap, hogy növekedjen, és kérjük az Úrtól, hogy küldje el Lelkét minden férfihoz és nőhöz, és bontson le minden akadályt, amellyel útját tudjuk állni lelkünkben való működésének.

Ez a vágy nem lehet csupán „vágyálom”. Mélyen magunkévá kell tennünk azt a kívánságot, amely az Opus Dei kezdetétől fogva az Atyánk szívében dobogott és amelyet don Álvaro is gyakran ismételt: **azt akarjuk, hogy Krisztus uralkodjon**. Attól a pillanattól kezdve, hogy találkozott az Opus Deivel, egyre jobban megismerte Szent Josemaría belső életének gazdagságát, és így nagy szeretettel tette magáévá azokat a röpigimákat, amelyeket az Alapítónk gyakran imádkozott: *Regnáre Christum vólumus!* (Azt akarjuk, hogy Krisztus

uralkodjon!); *Deo omnis glória!*
(Minden dicsőség Istennek!); *Omnes
cum Petro ad Iesum per Mariám!*
(Mindannyian Péterrel együtt
Jézushoz, Márián keresztül!). E
világos és sokat követelő cselekvési
normák folytán Boldog Álvaro
szükségét érezte annak, hogy
Krisztust hagyja uralkodni a
szívében, hogy minden dicsőséget
Istennek adjon, hogy szoros
egységben legyen az Egyházzal és a
Pápával a Szűzanya közbenjárása
révén, és ott álljon az egész
emberiség mellett.

Ezek a gondolatok nagyon
időszerűek ebben a hónapban,
amikor Krisztus Király ünnepére
készülünk. Az Atyánk mindenkitől
külön-külön azt kérdezi: ***Hol van a
Király? Hol van az a Krisztus, akit
a Szentlélek akar kifaragni a
lelkünkben? Nem lehet jelen a
gőgünkben, mert az elválaszt
Istentől. Nincs ott a***

**szereketlenségben, mert az
elszigetel másoktól. Ott nem lehet
jelen Krisztus, mert ott az ember
egyedül van.[2]** Isten mindenekelőtt
a gondolatainkban, szavainkban és
tetteinkben akar uralkodni. **Mit
válaszolnánk** – folytatja az Atyánk
–, **ha Ő megkérdezné: hagyod, hogy
uralkodjak benned? Én azt
válaszolnám neki, hogy ehhez
bőséges kegyelmére van
szükségem. Csak így alakul
minden egyetlen hozsannává,
egyetlen örömkialtássá az én
Krisztus Királyomhoz: minden
szívdobbanás, minden
lélegzetvétel, még a futó
pillantások, a legegyszerűbb
szavak és a legalapvetőbb érzések
is.[3]**

Amikor a Miatyánkot imádkozzuk,
Isten országának eljövételét kérjük:
adveniat regnum tuum.[4] Bár tudjuk,
hogy már jelen van a világban –
regnum Dei intra vos est,[5] Isten

országa köztetek van –, teljessége még várat magára. Az Úr szavai szerint ez az ország olyan, mint a földben csendben növekvő mag, bár a gabona mellett a konkoly is megjelenik, amelyet a gonosz vetett; és ez az a kovász, amely a tésztát ízletes kenyérré alakítja. Jézus ezekkel a példabeszédekkel magyarázza el Isten országának jellegzetességeit a történelem különböző időszakában, a miénkben is. Mivel az ő királysága nem ebből a világból való,[6] nem csillogó és zajos módon válik láthatóvá, bár jelen van világunkban és tovább növekszik dicsőséges megjelenéséig az idők végezetén.

„Krisztus működése mindig csendes, nem látványos. Az igazi élet nagy fája éppen abban az alázatban növekszik, hogy Egyház vagyunk, hogy az Evangéliumot éljük minden nap. Ezzel az alázatos kezdettel az Úr bátorít minket, hogy felfedezzük az Ő

jelenlétét az mai Egyház alázatában, keresztény életünk szegénységében, és legyen bátorságunk találkozni Vele, és jelenvalóvá tenni ezen a földön az Ő szeretetét, amely a béke és az igaz élet ereje." [7] A történelemből nem hiányoznak olyan események, amelyek látszólag épp ennek az ellenkezőjét mutatják, Isten mégis így működik, úgy akarja megvalósítani üdvözítő tervét, hogy „tiszteletben tartja a szabadságunkat, mert a szeretetet természeténél fogva nem lehet másra rákényszeríteni. Az Egyház ezért az a hely Krisztusban, amely befogadja és közvetíti Isten szeretetét. Ebből a szemszögből világossá válik, hogy az Egyház szentsége és missziós jellege ugyanannak az éremnek két oldala: az Egyház csak azért képes teljesíteni a küldetését, mert szent, vagyis telve van isteni szeretettel, és Isten éppen erre a feladatra választotta ki és szentelte meg mint sajátját." [8]

Megtestesülése és a Kereszten való győzelme révén Krisztus a világmindenség ura.[9] Az ünnep prefációja jól jellemzi ezt az uralmat: *az ő országa igazság és élet, kegyelem és szentség, igazságosság, szeretet és béke.*[10] E szavak kifejezően írják le, hogyan mutatkozik meg Krisztus győzelme, amikor a lélek engedelmeskedik a Szentlélek működésének, és segíthetnek nekünk felkészülni erre a nagy ünnepre, amikor megújítjuk az Opus Dei felajánlását Jézus Szentséges és Irgalmas Szívének.

Az ő országa igazság és élet. Jézus így szólt Pilátushoz: Igen, király vagyok. Én arra születtem és azért jöttem a világra, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki igazságból való, hallgat szavamra.[11] A római helytartó nem akart Jézus szavaira figyelni. *Quid est veritas?*[12] Mi az igazság? – kérdezte megvetően és hátat fordított Jézusnak. Ma is

ugyanaz történik sok helyen. Sokan szomorúan visszautasítják az Igazságot, nem ismerik el, hogy egyedül Krisztus az Út, az *Igazság és az Élet*.[13] És a bűn sötétségében maradnak.

Engeszteljünk a legnagyobb rosszért, ami a teremtményekkel történhet: hogy szándékosan elzárkóznak az Igazságtól és az Élettől, vagyis Krisztustól. A szív ugyanis megkeményedik a gonoszságban, és ellenáll a Vigasztaló gyógyító kegyelmének. Szent II. János Pál pápa írta, hogy a Szentlélek „az ilyen beállítottságú emberben benső ellenállásba, egyben lelkiismeretének áttörhetetlen megátalkodásába ütközik, amelyet szabad választással ő maga erősített meg... Korunkban az értelemnek és a szívnek ez a magatartása *a büntudat elvesztésében* nyilvánul meg... és ennek elvesztése az »Isten iránti érzék elvesztését« eredményezi.”[14]

De vegyük azt is figyelembe, hogy Isten ereje végtelenül hatalmasabb, mint a bűn zsarnoksága. Nem engedhetjük meg a csüggedésnek még a szikráját sem, amikor azt tapasztaljuk, hogy körülöttünk az emberek elfeledkeznek Istenről és megvetik a törvényeit. Kérjük a Szentháromságot, hogy ez az üresség ne befolyásoljon bennünket! Keressük gyakrabban a Szentlélek erejét, hogy leleplezze a bűnt és a szívekben bűnbánatot ébresszen. Ahogy az Úr tanítja, a Szentlélek *meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről.*[15] A hitünk biztosít arról, hogy *Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ.*[16] Ahogy Szent II. János Pál pápa írta: „Ez a »meggyőzi a bűnről és az igazságról« a világ üdvére és az emberek üdvösségére irányul.”[17]

Szent Josemaría megmutatta, hogyan segíthetünk megvalósítani Krisztus uralmát az akadályok ellenére.

Mindannyian tudjátok, hogy vannak nehézségek a világ és az Egyház életében. Ezek a nehézségek azt követelik tőlünk, mindegyiküinktől, hogy jobban viselkedjünk és hűségesebbek legyünk. A hűtlenség e pillanataiban az Úr tőletek és tőlem ishűséget, szeretetet vár. Nyugodtnak kell lennünk. A felkavart víz majd lecsendesedik, az iszap leülepszik, és nem marad más, mint a tiszta és iható víz. És a hegyek, amelyek látszólag körbevesznek és eltakarják előlünk a látóhatárt, leomlanak, ahogy a Szentírás mondja: montes sicut cera fluxérunt a facie Domini(Zsolt96[97],5), a hegyek szétfolynak, mint a viasz, a világ urának tekintete előtt. Mert az Úr akarata szeretet és irgalom. Misericórdia Domini plena est

*terra(Zsolt32[33],5), a földkerekség
telve az Úr kegyelmével. Az Úr
nagyon szeret minket, benneteket
és engem is, de még jobban fog
szeretni minket, ha szeretjük
Egyházát, Édesanyánkat, amelyet
sokat bántanak.[18]*

*Az ő országa kegyelem és szentség. Ez
másik jellemzője Isten országának,
amely abból fakad, hogy közel
vagyunk Krisztushoz, aki az Igazság
és az Élet. A Szentlélek működése
által a keresztségben az ember Isten
gyermekévé válik, a többi
szentségben pedig – különösen az
Eucharishtiában – egyre jobban
azonosulunk Krisztussal, amíg csak
azt nem mondhatjuk Szent Pállal:
Élek ugyan, de nem én, hanem
Krisztus él bennem. Amennyiben most
testben élek, Isten Fiának hitében élek,
aki szeretett engem és önmagát adta
érttem.[19] Ez az azonosulási folyamat
minden egyes személy sajátosságait
tisztelőben tartja: **Különbözzetek***

egymástól, miként a szentek a szentek az égben különböznek: mindegyiknek megvan a maga egyéni jellegzetessége. De ugyanakkor egységesek is legyetek, mint ők, akik nem lettek volna szentek, ha nem azonosultak volna Krisztussal.[20]

A mai ünnep, Mindenszentek ünnepe a keresztény élet csodálatos egységét és sokszínűségét tárja elénk. Don Álvaro és VI. Pál boldoggá avatása – amelyre pár napja került sor –, megmutatja Isten csodálatos működését, aki megszenteli gyermekeit saját dicsőségére és az Egyház javára. Ezért az **evangélium örömét soha semmi és senki nem veheti el tőlünk** (vö. *Jn 16,22*). **Feladataink és buzgóságunk csökkenésére nem jelenthetnek mentséget világunk – és az Egyház – bajai. Úgy tekintsünk rájuk, mint növekedésre serkentő kihívásokra. A Hívő látás képes felismerni a**

fényt, melyet a Szentlélek mindig áraszt a sötétségben... Hitünk arra kap felszólítást, hogy lássa előre a bort, amivé a víz átváltozhat, és vegye észre a konkoly között növekvő búzát. Ötven évvel a II. Vatikáni Zsinat után, még ha szomorkodunk is korunk nyomorúságai miatt és távol vagyunk az igazi optimizmustól, a nagyobb realizmus nem jelenthet kisebb bizalmat a Lélekben, vagy kisebb nagylelkűséget.[21]

A hit bizonyossága bevilágítja a sötétséget, amely néha úgy tűnik, rátelepszik az emberiségre. Isten hatalmasabb! Végtelen bölcsességével és erejével Ő képes a rosszból jót kihozni. Éppen ezért a hitből fakad a természetfeletti optimizmus, amely oly fontos és amelynek mindig ösztönöznie kell a keresztények tetteit. A Szentlélek valóban *Paraklétosz* – a szó eredeti

jelentésének megfelelően –,
szószólónk és védelmezőnk.

Amikor Isten országa gyökeret ver a
lelkünkben, valóra válik az, amit a
Krisztus Királyról szóló mise
prefációja hirdet: személyes
apostolkodásunkon keresztül *az
igazságosság, a szeretet és a béke
országaként* mutatkozik meg. A
keresztények szívéből igazságosság
és irgalom fakad, amely másokra is
hatással van, végül pedig átítatja az
emberi társadalmat. Így Isten
gyermekai – akik tudatában vagyunk
ennek az ajándéknak – az Alapítónk
szavaival élve ***a béke és az öröm
magvetőivé*** válnak.

Holnap az elhunyt hívekről fogunk
megemlékezni. Ajánljuk fel
nagylelkűen imádságainkat –
elsősorban a szentmisét – a
tisztítótűzben szenvedő lelkekért,
főként a leginkább rászorulókéért.
Mindig meghat, amikor arra

gondolok, hogy az Atyánk milyen szeretettel és törődéssel fordult mindazok felé, akik előttünk jártak végig a földi élet útját: lányai és fiai, szülei és testvérei és – ugyanazzal a szeretettel – a mi családtagjaink és minden a tisztítótűzben lévő lélek, az **ő jó barátai** felé. Érezni lehetett arról való meggyőződését, hogy *vita mutatur, non tollitur*[22], az élet megváltozik, de meg nem szűnik azok számára, akik az Urat követték.

Örömmel osztom meg veletek a hírt, hogy november 3-án Moszkvába utazom, ezért arra kérlek benneteket, hogy már mostantól kezdve kísérjete el imádságaitokkal.

November 8-án, szombaton, diakónussá szentelem harminckét fivéreteket. Imádkozzunk értük, hogy szentek legyenek, és imádkozzunk az Egyház minden felszentelt szolgájáért is, a Pápától kezdve egészen addig, aki legutoljára részesült az egyházi rend

szentségében, mindegyiküket szívünkben hordozva. 28-án a Mű személyi prelatúrává alakításának évfordulója lesz; adjunk hálát a legszentebb Szentháromságnak az Opus Dei végleges jogi formájáért, *az Egyháznak ezt a kis részéért*, amelyet mi papok és világiak alkotunk, és amely olyannyira megkönnyíti szolgálatunkat az egész Egyház és a lelkek felé.

Imádkozzatok továbbra is a nemrég lezárult rendkívüli püspöki szinódus gyümölcseiért és minden szándékoméért.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok

+Javier

Róma, 2014. november 1.

[1] *Mk 16,15*

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Találkozni Krisztussal)*, 31

[3] *Ugyanott*, 181

[4] *Mt 6,10*

[5] *Lk 17,21*

[6] *Vö. Jn 18,36*

[7] XVI. BENEDEK: Homília, 2008. június 15.

[8] *Ugyanott*

[9] *Vö. XI.PIUSZ: Quas primas* kezdetű enciklika, 1925. december 11.

[10] RÓMAI MISEKÖNYV: Krisztus Király ünnepe, *Prefáció*

[11] *Jn 18,37*

[12] *Jn 18,38*

[13] *Jn* 14,6

[14] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Dominum et vivificantem* kezdetű enciklika, 1986. május 18., 47

[15] *Jn* 16,8

[16] *Jn* 3,17

[17] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Dominum et vivificantem* kezdetű enciklika, 1986. május 18., 27

[18] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1972. november 11.

[19] *Gal* 2,20

[20] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 947

[21] FERENC PÁPA: *Evangelii gaudium* kezdetű apostoli buzdítás, 2013. november 24., 84

[22] RÓMAI MISEKÖNYV: Prefáció a megholtakról I.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2014-
novemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2014-novemberi-levele/) (2025.08.14.)